

της, συνεχῶς δὲ ἐπεσκέπτετο τὸ Port-Royal τῶν Ἀγρῶν μετὰ τὴν μετástασιν δὲ αὐτοῦ εἰς Παρισίους δὲν τὸ ἐγκατέλειπε πλέον. Ὁ πρωτότοκος αὐτῆς υἱὸς Ἀντώνιος **le Maistre** (προφ. **Maitre**) ἐνδοξος ἤδη ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἑτῶς ἐν τῷ βήματι τοῦ δικαστηρίου καταλιπὼν τὴν δόξαν ἐρίφηθι εἰς τοὺς πόδας τοῦ **Saint Cyran**, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν δεχθῇ ὡς μετανοοῦντα. Αὕτη δὲ ἦτο καὶ ἡ ἐνθερμος εὐχὴ τῆς μητρός του. Ὁ **Saint Cyran** κατοικῶν πλησίον τῆς μονῆς, παρεχώρησεν αὐτῷ μέρος τοῦ οἴκηματός του, ἀλλ' ἡ ἀπότομος μεταβολὴ τοῦ μοναστικοῦ βίου ἐβλάψε τὴν υγίαν του, διὸ ἡ μήτηρ του ἠναγκάσθη νὰ οἰκοδομήσῃ παρὰ τὴν μονὴν ἐνδιαίτημα ἴδιον, κινηθεῖα εἰς τοῦτο πρὸ παντὸς ὅπως προσελκύσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς υἱοὺς της.

Ἄλλ' ἐν τούτοις τὸ δικαστήριον ἀρξάμενον τῶν ἐργασιῶν του μάτην ἐζήτηι τὸν **Le Maistre**, περὶ οὗ διάφορα ἐθυρλοῦντο. Ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἔγραψε τότε πρὸς τοὺς ἀρμοδίους τὴν σταθερὰν αὐτοῦ ἀπόφασιν καὶ ἐγένετο ὁ πρῶτος **Πατὴρ** τοῦ Port-Royal, ἀρχηγὸς καὶ κεφαλὴ τῶν Ἑρημιτῶν. Εὐθὺς μετ' ὀλίγον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ **Sericourt**, πρῶν ἀξιωματικός, ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά του, τούτοις δὲ ἠνώθησαν ὁ **Jingliu**, ὁ **Lancelot**, καὶ ὁ **Gaudun**, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα, περὶ ὃν ὁσημέραι συνηθοίετο χορεία ἐπιφανῶν μετανοούντων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΦΥΛΛΙΣ

Διήγημα ὑπὸ Δ. Στάη.

(συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ υἱὸς τοῦ Θεσέως ἠρυθρίασε καὶ, παρατηρήσας τὸν γηραιὸν Βασιλέα παρακαλοῦντα αὐτὸν διὰ τοῦ ἱλαροῦ βλέμματός του νὰ φάγῃ ἀπὴντησεν:— Ἄ! ἔφαγα, ἔφαγα καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἄ, πολὺ! πόσον πολὺ ἔφαγες! Καὶ Πανδάρεως ἐὰν ἦσο, δὲν θὰ ἔτρωγες τόσο πολὺ! μειδιῶσα καὶ βλέμματα ἀπαστράπτοντα ῥίπτουσα πρὸς τὸν Δημοφῶντα, εἶπεν ἡ Φυλλίς.

— Μήπως ἔπρεπε νὰ φάγω ἀμφοτέρας τὰς μερίδας;

— Βεβαίως.

— Ἀλλὰ σὺ οὐδὲ τὴν μίαν ἔφαγες.

— Οὐδέτερος ἐξ ἡμῶν ἔφαγε, οὔτε ὁ Δημοφῶν οὔτε σὺ, Φυλλίς. Τοῦτο γνωρίζω καὶ τοῦτο λέγω, εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς νεάνιδος.

Ἀμφοτέροι ἐρυθρίασαντες, εἰσῆλθον.

— Ἄς προσέλθωσιν οἱ οἰνοχόοι! εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Βασιλεὺς καὶ ἀμέσως δύο ἀνθηροὶ καὶ εὐγενεῖς παῖδες, ἐνδόξων γονέων τέκνα, προσῆλθον εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ στήσαντες

ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης πολῦτιμον ἀργυροῦν κρατῆρα, ἀνέμιζαν ἐν αὐτῷ Λέσθιον παλαιὸν οἶνον μεθ' ὕδατος.

Τὰ κύπελλα ἐπληρώθησαν καὶ ὁ Σιθῶν, λαβὼν χρυσὴν κύλικα προέπιε τὴν εἰς τὸν Δία ἀφιερωμένην πρῶτον, ἀκολούθως ὑπὲρ τῶν ἡρώων καὶ ἡμιθέων τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ὑπὲρ Διὸς τοῦ Σωτῆρος.

Ἀπαξ ἄφ' οὗ ἐγένετο ἡ ἀρχὴ τοῦ πότου, τὰ κύπελλα ἤρχισαν νὰ πληρῶνται ὑπὸ τῶν δύο οἰνοχόων καὶ νὰ κενῶνται ὑπὸ τῶν ὁμοτραπέζων.

Πάντες προέπιον κατὰ σειρὰν ὑπὲρ τοῦ Δημοφῶντος ἐκτὸς τῆς Φυλλίδος.

Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ σειρὰ αὐτῆς, ἐγερθεῖσα, καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ὠραίαν κύλικα, εἶπε πρὸς τὸν ἀπέναντι αὐτῆς Δημοφῶντα, ἀτενίζουσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν εἰμαι γέρων πολὺς οὔτε γραῦς πολυειδήμων, ἵνα σοὶ εὐχηθῶ ὀριστικῶς, ὅ,τι νομίζω καλὸν καὶ ὅ,τι ἡ πεῖρα μ' ἐδίδαξε. Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς εἰμαι εἰσέτι νεαρά. Σοὶ εὐχομαι λοιπὸν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἄφ' οὗ μάλιστα εἰμαι βεβαία ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἐπιθυμήσῃς, ὡς υἱὸς τοῦ Θεσέως, εἰμὴ ὅ,τι ἐστὶ εὐγενὲς καὶ γενναῖον.

Οἱ συμπόται ζωηρῶς εὐφρόνησαν καὶ συνέκρουσαν τὰ κύπελλά των. Ἐν τῇ συγκρούσει οἱ δύο ἀντήλλαξαν τοσοῦτον ἐκφραστικὰ βλέμματα, ὥστε ἀμφοτέροι ἠννόησαν ὅτι ἡγάπωντο.

— Φυλλίς, εἶπεν ὁ Σιθῶν, νὰ μᾶς ψάλῃς ἐν ἄσματιον.

— Ἄσματιον!

— Ναί. Μυρτίλε, φέρε τὴν φόρμιγγα τῆς Φυλλίδος.

Ἡ Φυλλίς ἐδίστασεν, ἂν πρέπει ἢ ὅχι νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ πατρός της. Ὅτε ὅμως, στραφεῖσα πρὸς τὸν Δημοφῶντα, εἶδεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός παρακαλοῦντα αὐτήν, ἐνέδωκεν εἰς τὴν παράκλησίν του καὶ ἐδέχθη τὴν φόρμιγγα παρὰ τοῦ νεανίσκου, ὅστις τὴν ἔφερεν.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! Θὰ ἴδωμεν πόσον θὰ μᾶς διασκεδάσῃς.

Ἡ νεῆνις ἐμειδίασε καὶ, κρούσασα τὰς χορδὰς τοῦ ὀργάνου, ἤρξατο ᾄδουσα.

Ἡ λιγυρὰ καὶ γλυκεῖα φωνὴ της κατέβηκε τὸν Δημοφῶντα.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔψαλε τοὺς ἔρωτας τῆς Γαλατείας καὶ τοῦ Ἀκιδος καὶ τὸν ἀτυχῆ ἔρωτα τῆς Ἥχους καὶ τοῦ Ναρκίσσου, κατέθεσε τὴν φόρμιγγα καὶ πρὸς τὸν Δημοφῶντα στραφεῖσα, τῷ εἶπε:

— Ἡ σειρά σου.

— Ναί, ναί, ἐπεῖπον πάντες.

Ὁ Δημοφῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ· ἔλαβεν λοιπὸν τὸ ὄργανον καὶ ὕμνησε τ' ἀριστεῖα τῶν ἐπισήμων ἡρώων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἄφ' οὗ δὲ ἔψαλε καὶ τινα ἄσματα ἔχοντα ὑποθέσεις ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀργοναυτικῶν, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ὑμνήσῃ καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ πατρός του. Μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ πῶς ὁ Θεσεύς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ὅτε συνέτρωγον καὶ πῶς, φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐλύτρωσε τοὺς

ἐπτά νέους καὶ τὰς ἐπτά παρθένους ἀπὸ τοῦ βεβαίου καὶ τρομεροῦ θανάτου.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔσματος ζωηραὶ ἐπευφημίαι τὸν ἀντήμοιον καὶ τὸν προέτρεπον μετὰ τῶν βλεμμάτων τῆς Φυλλίδος ν' ἀρχίσῃ ἕτερον.

Ἡ ἀρρενωπὴ καὶ γλυκεῖα συνάμα φωνὴ του κατέθελγεν ὅλους, πρὸ πάντων δὲ τὴν Φυλλίδα.

Οὕτω τὸ συμπόσιον διήρκεσε μέχρι βαθείας νυκτός καί, τέλος, ἄφ' οὗ ἐκένωσαν καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν τὰς φιάλας, ἔπιον δηλαδὴ τὸ πόμα τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον του.

III.

Ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως μάτην κατεκλίθη. Δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Ἡ εἰκὼν τῆς χαριέσσης Φυλλίδος ζωηρὰ ἵστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ ἔσμα ἐκεῖνο τῆς Βασιλίδος τὸν κατέθελξε καὶ τῷ ἀφῆρεσε τὴν ἐλευθερίαν του. Ἦτο ὅμως εὐχарιστημένος· δὲν συνηθάνετο τὴν δουλείαν του.

Ἦτο Ἐρως, Ἐρως! διατὶ τὰ δεσμά σου εἶνε χρυσᾶ ἐν ᾧ σχίζουσιν τὰς σάρκας τῶν αἰχμαλώτων σου; Διατὶ εἶνε τοσούτω λεπτὰ καὶ τόσον ἰσχυρὰ συγχρόνως; Διατὶ ἔχεις ἰδιοτροπίας γέροντος ἐν ᾧ εἶσαι παῖς; Διατὶ δὲν εἶσαι παῖς ἄφ' οὗ εἶσαι παῖς;

Ὁ Δημοφῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Εἶχε μὲν κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς πλὴν ἔβλεπεν, ἔβλεπε καὶ διηνεκῶς ἔβλεπεν ἐκείνην ἐνώπιόν του. Μάτην ἐπεκατέστη τὸν Μορφέα. Ὁ ἔρως ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κλίνης ἠπείλει διὰ τοῦ τεταμένου τόξου του τὴν ἡσυχον αὐτὴν καὶ εὐεργετικὴν θεότητα, ἥτις μόλις κατὰ τὴν αὐγὴν ἠδυνήθη νὰ τὸν πλησιάσῃ ἄφ' οὗ ἀνεχώρησε ὁ πτερόεις παῖς.

Ἐγερθεὶς τὴν πρωῒαν ὁ Δημοφῶν, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς μίαν ἀθουσαν τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα περιέμενον αὐτὸν περικαθήμενοι οἱ ἐπισημότεροι τῆς πόλεως, οἵτινες ἅμα τῇ εἰδήσει τῆς ἀφίξεώς του ἔσπευσαν νὰ τείνωσι τὴν δεξιάν τῷ ἡρώϊ υἱῷ τοῦ ἐνδόξου Θησέως.

Αἱ τιμαὶ αὗται δὲν τὸν εὐηρέστησαν πολὺ· τῷ ἐφάνησαν μάλιστα ὀχληραὶ. Ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἦτο ἀνυπόμονος.

Ὅτε, τέλος, οἱ ἐπισκεφθέντες αὐτὸν ἀνεχώρησαν, ἦλθε πρὸς τὸν γηραιὸν Σιθῶνα, ἐχαιρέτησεν αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ καὶ λαβὼν θέσιν πρὸ αὐτοῦ κατάλληλον, εἶπε:

— Βασιλεῦ! ἐν πρώτοις ὀφείλω νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς τιμὰς, τῶν ὁποίων χθὲς μ' ἐθεώρησας ἕξιον καὶ σὲ παρακαλῶ ὅπως εὐμενῶς μὲ ἀκούσῃς. Βασιλεῦ! ἦλθον νὰ καταθέσω πρὸ τῶν ποδῶν σου τὴν εὐτυχίαν τῆς Φυλλίδος. Εἶμαι ὡς υἱὸς νόμιμος διάδοχος τοῦ πατρός μου Θησέως· ἀπὸ σοῦ μόνου ἐξααρτᾶται νὰ καταστήσῃ αὐτὴν σύζυγον τοῦ Δημοφῶντος καὶ Βασιλίδαν τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ ὀλίγοι οὗτοι πλὴν περιεκτικοὶ καὶ εἰλικρινεῖς λόγοι τοῦ Δημοφῶντος ἤρσαν τῷ Σιθῶνι ὅστις βασιλικῶς ἀπήντησε:

— Δημοφῶν! ὤφειλον νὰ σοὶ προσφέρω τὰς δεούσας τιμὰς, διότι πρῶτον εἶσαι υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ δευτέρον διότι εἶσαι ἄξιος υἱὸς τοῦ πατρός σου. Ἐσομαι δὲ εὐτυχὴς ἂν δυνηθῶ νὰ σ' ἀποκαλέσω υἱόν μου, δίδων σοὶ τὴν Φυλλίδα. Γνωρίζεις ὅτι ἐν μόνον τέκνον ἔχω, αὐτὴν αὐτὴν, ἥτις εἶνε τὸ στήριγμα τοῦ γήρατός μου. Χθὲς ὅμως, ὅτε σὲ εἶδον κατὰ πρῶτον ἐστράφη, δὲν γνωρίζω πῶς, καὶ παρατηρήσας τὴν Φυλλίδα εἶπον κατ' ἐμαυτὸν: «ὠραιότερον γεῦμα δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποτελεσθῇ». Σὰς ἐφαντάσθην πρὸς στιγμὴν ἠνωμένους ἀμφοτέρους ἡμᾶς καὶ ἡσθάνθην ἐν ἐμοὶ αἶσθημα ἀνέκφραστον. Δάκρυ χαρᾶς ἦτο ἑτοιμον νὰ καταρρεύσῃ ἐκ τοῦ γηραλέου ὀφθαλμοῦ μου· ἀνεχαίτησα ὅμως αὐτὸ, ταλανίσας ἐμαυτὸν, ὅτε ἐσκέφθην ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθῇ ὡς σύλληκτρον τὴν θυγατέρα τοῦ Σιθῶνος.

— Μὲ ἠδίκησας, Βασιλεῦ! Ἐνόμισας ὅτι μόνη ἡ δόξα μὲ συγκινεῖ;

— Μάλιστα ἠπατήθην· διότι τὰ βλέμματά σας μετ' ὀλίγον ἀπέδειξαν τὰς σκέψεις μου ἐσφαλμέναις.

— Λοιπόν;

— Υἱέ μου Δημοφῶν, ἔχεις τὴν συγκατάθεσίν μου. Πρέπει νὰ περιμείνης καὶ τὴν τῆς Φυλλίδος. Θὰ τῇ τὴν ζητήσω ἐγώ. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ σοὶ τὴν φέρω.

Ὅτε ἡ Φυλλὶς ἔμαθε παρὰ τῆς μητρὸς της τὴν πρότασιν τοῦ Δημοφῶντος ἑξάλλος ἐκ χαρᾶς παρεδέχθη τὴν πρότασιν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔγειναν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Δημοφῶντος καὶ τῆς Φυλλίδος.

IV

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἦσαν εὐδαίμονες ἀνταγαπόμενοι.

Ἡ Φυλλὶς δὲν ἀπῆρχετο πλέον μόνη μετὰ τῶν ἀμφιπόλων τὴν νύκτα νὰ πληρώσῃ τὰς ὑδρίας. Ὁ Δημοφῶν τὴν συνώδευε πάντοτε. Ἐκεῖ δὲ παρὰ τὴν κρήνην καθήμενοι μόνον πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ λιθίνου ἐδωλίου, ἀντήλλασσον ἐρωτικὰς φράσεις ἀφελεῖς καὶ ὠραίας ὡς ἔσματα ἐρωτύλων χειδιδίων.

Ἐσπέραν τινα καθ' ἣν ἡ Σελήνη ἔχυνε ἄπλετον τὸ ἡδὺ αὐτῆς φῶς, ἡ Φυλλὶς ἦτο ὑπὲρ ποτὲ μαγευτικὴ, γλυκεῖα, περιπαθὴς καὶ προκλητικὴ ἐν τῇ ἀφελείᾳ της. Ὁ Δημοφῶν κατεθέλχθη καὶ μεμεθηκῶς ἐξ ἡδονῆς ἔκλινεν ἐν περιπαθείᾳ. «Σὲ ἀγαπῶ», τῇ εἶπεν καὶ τὴν ἡσπάσθη.

Ἦτο τὸ πρῶτον φίλημα.

Ἡ Φυλλὶς τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως, ἔχυσεν ἐν δάκρυ.

Τὴν ἀκόλουθον ἑσπέραν ὁ Δημοφῶν ἐμελεπεν αὐτόθι τὸ ἐξῆς ἔσμάτιον.

Ὅταν, φίλη μου Φυλλίς,

Σὲ φιλῶ καὶ μὲ φιλῆς,

Ἐπ' ἐμοῦ ὁσάκις κλίνεις

Καὶ τὸ στόμα μου σ' εἶπεῖ

«Σ' ἀγαπῶ», ἐν σιωπῇ,

Διατὶ ἐν δάκρυ χύνεις;

“Όταν φίλη, μὲ φιλῆς
 “Όταν σὲ φιλῶ, Φυλλίς,
 Εἰς τὸ ρόδινόν σου στόμα,
 Τόσον διατί τρομάζεις,
 “Ωστε τρέμουσα ἀλλάζεις
 Τοῦ προσώπου σου τὸ χρῶμα;

Ἡ Φυλλίς γοητευτικῇ καὶ ἔνθους ἀπῆντα:

“Όταν, φίλε, μὲ φιλῆς
 Καὶ μοὶ λέγεις: «ὦ Φυλλίς,»
 Οὐτ’ ἐγὼ καλῶς γνωρίζω
 Πόσον ἔνθους σ’ ἀγαπῶ!
 Διατί, ἂν σιωπῶ,
 Διατί νὰ μὴ δακρύζω;

Τὸ ἄσμάτιον τοῦτο προὐκάλεσε δεύτερον φίλημα ὅπερ διεδέχθη καὶ τρίτον.

V

“Ο χρόνος παρήρηχτο ἀνεπαίσθητως.

“Ο Δημοφῶν ἐν τῷ ἔρωτι εἶχε λησμονήσει ἑαυτόν. Τέλος ἡμέραν τινὰ ἦλθε πρὸς τὸν γέροντα Σιθῶνα καὶ τῷ εἶπε:

—Βασιλεῦ! ἀρκετὸν χρόνον παρέμεινα πλησίον ὑμῶν· ἤδη τὸ χρέος μὲ καλεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας. Μενεσθεὺς, ὁ ἄρπαξ τοῦ πατρικοῦ σκήπτρου, ὁ αἷτιος τῆς ἐξορίας καὶ δολοφονίας τοῦ πατρός μου, ἔπεσεν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας. “Ο θρόνος μένει κενὸς καὶ ζητεῖ νόμιμον διάδοχον· τοιοῦτος δὲ μόνος εἰμὶ ἐγώ. Ἐπανακάμπτω λοιπὸν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἀττικῆς, ὅπως ἀναλάβω τὴν διεύθυνσιν τοῦ κράτους καὶ καταστήσω τὴν Φυλλίδα σύζυγον Βασιλέως κραταιοῦ. Ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἀμα τακτοποιήσω τὰ κατ’ ἐμὲ θὰ ἐπανέλθω ἀμέσως ἐνταῦθα, ὅπως ἀπέλθω ἐντεῦθεν μετὰ τῆς Φυλλίδος.

“Ο γέρον βασιλεὺς συγκατένευσε. “Υπαγε, τῷ εἶπε καὶ ἐπάνελθε Βασιλεὺς. Δὲν θέλω νὰ ζητήσω ὄρκον παρὰ σοῦ. Πᾶν ὅ,τι εἶπας εἶνε ὄρκος. Εἶσαι υἱὸς τοῦ Θησέως· πέποιθα ἐπὶ σέ.

“Ότε ἡ Φυλλίς ἔμαθε παρὰ τοῦ Δημοφῶντος ὅτι σκοπεῖ ν’ ἀναχωρήσῃ, ἔκλαυσε.

—Διατί κλαίεις; τῇ εἶπεν οὗτος. Δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἐπιστρέψω.

—Πότε λοιπὸν θὰ ἐπανεέλθῃς;

—Κατὰ τὸ ἔαρ. Νὰ μὲ περιμένῃς ἅμα ἴδῃς τὴν πρώτην χελιδόνα· θὰ ἔλθω μετ’ αὐτῆς.

—Φοβοῦμαι πολὺ, μὴ δὲν ἐπανεέλθῃς ποτέ.

—Διασκεδάσον τοὺς φόβους σου· εἶνε μάταιοι.

—Θέλω πλὴν ἀδυνατῶ.

—Νὰ σὲ βοηθήσω;

—Ἄν δύνασαι.

“Ο Δημοφῶν μειδιῶν, ἔκλεινε καὶ ἡσπάσθη τὰ χεῖλη τῆς Φυλλίδος, ἥτις δακρυόεν ἐγέλασε.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια συνώδευσε μέχρι τῆς θαλάσσης τὸν Δημοφῶντα. Ἐνταῦθα ἱερεὺς στεφανηφόρος ἔθυσε μέλανα ταῦρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν εὐνοίαν τῶν ἀνέμων.

Τελεσθείσης τῆς θυσίας ὁ Δημοφῶν ἐχαιρέτησε τὸν Βασιλέα.

—Οἱ θεοὶ μετὰ σοῦ! τῷ ἠνυχήθη οὗτος.

Ἀφ’ οὗ δὲ ἀπεχαιρέτησε καὶ τοὺς λοιπούς, ἐπέβη μεγαλοπρεπὺς τριήρεως, ἣν τῷ παρεχώρησε πρὸς ἀπόπλουν ἡ πόλις.

Ἡ ἄγκυρα ἀνῆρθη καὶ ἀνηρτήθη πρὸ τῆς πύρας, ἣν ἐκόσμουον πολυποικίλαι γλυφαί.

Τὰ ἱστία διεστάλησαν καὶ ἐκολπώθησαν ὑπὸ τῆς ἀπογείου αὔρας, ἡ δὲ τριήρης σχίζουσα τὰς ὑγρὰς κελεύθους ἐπροχώρει μεγαλοπρεπῶς ὡς Βασιλεὺς τῶν ὑδάτων.

“Ο Δημοφῶν ἐπὶ τῆς ἐστεμμένης πρύμνης ἱστάμενος ὀρθίος ἀπεχαιρέτα τοὺς ἐπὶ τῆς παραλίας, οἵτινες παρηκολούθουν τὸ πλοῖον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕως ὅτου δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν εἰμὴ λευκὸν τι σημεῖον εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπερ μετ’ ὀλίγον ἐξήλειψε ὁ ἄφρὸς τῶν κυμάτων.

VI

Τὸ ἔαρ ἔφθασε. “Ο οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα ἤρχισαν νὰ μειδιῶσι καὶ πάλιν πρὸς ἀλλήλους παραιτήσαντες τὴν ἔχθραν ἣν εἶχον, ὡς ἐρασταὶ δυσαρεστηθέντες, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος. Ἡ γῆ ἀπέδωκε πάλιν ἄνθη καὶ χλόην. Αἱ χελιδόνες ἐπανῆλθον. “Ο Δημοφῶν ὅμως δὲν ἐφάνη.

Τί ἀπέγεινε;

—Διατρίψας ἐπίτινα χρόνον ἐν Ἀθήναις καὶ τακτοποιήσας τὰς ὑποθέσεις του ἐπέβη τῆς τριήρεως ὅπως, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχασίν του, ἐπιστρέψῃ εἰς Θράκην καὶ συζευχθῇ τὴν Φυλλίδα. Δυστυχῶς ὅμως ἐναντίοι ἄνεμοι ἐκώλυσαν αὐτὸν νὰ καταφθάσῃ κατὰ προσδιορισθεῖσαν ἐποχὴν.

Ἡ Φυλλίς ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Πολλὰ ὑποπτευομένη ἀδίκως καὶ παραπονουμένη κατὰ τοῦ Δημοφῶντος μετεβάλλετο ὁσημέραι. Ἡ ἀνθηρὰ αὐτῆς νεότης ἐμαραίνεται καὶ μετ’ ὀλίγον ἡ ζωηρὰ κόρη κατέστη μελαγχολικὴ καὶ ὠχρά, ὡς φύλλον φθινοπώρου.

Ἡ τάλαινα εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει νεανικοῦ ἔρωτος.

Μάτην ὁ πατήρ της προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ διασκεδάσῃ τὴν λύπην της διὰ συμποσίων καὶ διασκεδάσεων πολυειδῶν καὶ πλουσίων. Ἐν αὐτοῖς ἡ Φυλλίς δὲν εὕρισκεν εἰμὴ πικρίαν. Ἡ θλίψις της ἐπηρζάνετο δι’ αὐτῶν καὶ ἡ ἀνία ἐρριζοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν κατήρχετο εἰς τὴν παραλίαν, ἐνθα ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου καθημένη, κατεσκοπεύε ἀνὰ τὸ πέλαγος καὶ ἀγωνιώσα περιέμενε τὴν προσπέλασιν παντὸς πλοίου, οὗτινος ἤθελε διακρίνει τὸ λευκὸν ἱστίον.

Πόσον όμως έλυπείτο ότε έβλεπε τās έλπίδας του ματαιουμένας και φρούδας! Πόσα τότε δάκρυα έδέχετο ή πρό αύ-της ύγρα άβυσσος!

Έσπέραν τινά καθημένη ένταυθα, έλυσμόνησε να έπιστρέψη οίκαδε. Κατελήφθη υπό νάρκης.

Ό γέρων πατήρ της, παρατηρήσας τήν άπουσίαν της, έζήτησεν αύτήν όπου έγνώριζεν ότι συχνάζει. Μή εύρων όμως αύτήν κατήλθεν εις τόν αίγιαλόν και εύρε τήν Φυλλίδα λειπόθυμον επί του βράχου. Όλίγον άν έκλινε, μίαν στροφήν περί αύτήν άν έκαμε, θα κατεκριμνίζετο εις τήν θάλασσαν.

Ό Σιθών όμως καταφθάσας έγκαίρως και λαβών αύτήν εις τās άγκάλας του τήν επανέφερεν εις τās αίσθήσεις της διά τών φιλημάτων και τών δακρύων του.

Δυστυχής πατήρ. Η καρδιά του τήν έσπέραν εκείνην έσπαράχθη. Ήτο άξιοδάκρυτος.

Έκτοτε ή Φυλλίς ήσθένησε νόσον δεινήν και μετ' ου πολυ άπέθανε φθισική.

Η τελευταία λέξις ήτις έζήλθε τών ωχρών χειλέων της, ήτο τó όνομα: Δημοφών.

Επί του τάφου της έφύη, ηύξησεν άφ' έαυτής και κατέστη δένδρον πολύφυλλον άμυγδαλέα, ής τά φύλλα έμαραινόντο και έπιπτον κατὰ τήν επέτειον ήμέραν του θανάτου της.

Έν έτος μετὰ τόν θάνατον της Φυλλίδος, τήν ήμέραν δηλαδή καθ' ήν τó πρώτον ή άμυγδαλέα ήτο άφυλλος, ήλθεν ό Δημοφών.

Ήτο πολυ άργά.

Ότε έμαθε τόν θάνατον της πεφιλημένης μνηστής του, έκλαυσε πικρώς επί του τάφου της και ήσπάσθη τόν ξηρόν κορμόν του δένδρου ύπερ τότε διά του φιλήματος εκείνου έβλάστησε φύλλα χλωρά.

(Σμύρνη)

ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ*

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ τών παρελθουσών θλίψεων είναι ένίοτε το-σοϋτον ήδεΐα, όσον ή παλαιού τινος φίλου.

Ό παρ' ήμιν εύπαίδευτος δικηγόρος και δημοτ. Σύμβουλος κ. Ν. Β. Παγκώστας, άποστέλλων ήμιν τó άνωτέρω διηγημάτιον, όπερ, άσμένως δημοσιεύοντες, δέν άμφιβάλλομεν ότι εύχαρίστως θέλει άναγνωσθή παρὰ τών κ. κ. άναγνωστών του «Απόλλωνος,» εύηρεστήθη να συνοδεύση τοϋτο διά της άκο-λούθου έπιστολής.

Φίλτατέ μοι κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλε.

Σας πέμπω τó διηγημάτιον «ή Προγεγραμμένη» όπερ εις ήλικίαν 19 έτών μετέφρασα, όρμηθείς εκ τών έν αύτῷ έκτυλισομένων ιδεών και πολιτικών άρχών, συμφώνων ως επί τó πολυ

Ό βίος μου διαταράχθη μέν υπό τών τρικυμιών της δυσ-τυχίας, άλλ' έσυνείθισεν εις ταύτας· σήμεραν δ' εύρίσκει τήν ισχύν του εις τās άθυμίας αύτου. Σήμεραν, αγαπῶ να συν-διαλέγωμαι περί τών ρεμβασμών μου, ως παλαιός στρατιώτης αγαπῶ να δεικνύη διά του δακτύλου, επί του χάρτου, τήν θε-σιν, έν ή επληγώθη.

Έν τούτοις ουδέποτε συνέλαβον τόν κενόδοξον σκοπόν να γράψω ένεκα δόξης. Επὶ είκοσιν έτη έζισα πολυ, ύπέφερα πολυ, ήγάπησα πολυ και συνέγραψα βιβλίον, έκτύπωμα της καρδιάς μου.

Μή μ' άναγινώσκης, εύτυχής γενεά, ήτις μέλλεις να δια-τρέξης στάδιον κεκοσμημένον διά τών γοητειών της τύχης· περίβαλε τήν ύπαρξίν σου δι' είκονων ίλαρῶν και ήδονικῶν. Έπλευσα επί θαλάσσης άπίστου και ύφάλους μόνον είδον.

Μή μ' άναγινώσκητε ώραϊαι γυναϊκες, αϊτινες μειδιᾷται πρός τήν διαλάμπουσαν πληθύν τών νέων λατρευτῶν ύμῶν, και αϊτινες διέρχεσθε τó παρόν, άριθμοῦσαι τās ήδονάς του πα-ρελθόντος και κατασκοπεύουσαι τήν εύτυχίαν του μέλλοντος.

Ρόδα της πρωϊας, σαλεύθητε εις τήν πνοήν του ζεφύρου· επί τών εύόσμων καυλῶν ύμῶν. Η Στέλλα ήτο ρόδον ως ύμεις, άλλ' ήνθισεν υπό λάμποντα ήλιον και άπέθανεν.

Δι' ύμᾶς γράφω ύπάρξεις ευαίσθητοι, ύπάρξεις, αϊτινες έν καιρῷ έτρώγητε υπό της προσβολής τών παθῶν και ὦν ή ψυχή έτράφη υπό τών μαθημάτων της άτυχίας.

Πρός τήν εύπιστον ύμῶν νεότητα εύρετε ψεύδος, άπιστίαν μόνον. Αί ὀδυνηραί λύπαι σας παρηκολούθησαν εις τήν άκμήν σας, ή κοινωνία σας άπεσκοράκισεν, οι άνθρωποι σας έμίσησαν και αι ήδεΐαι αύτῶν πλάναι έξηλείφθησαν, ως ή φυγὰς ριπή, ήτις ακολουθεΐ μακρόθεν τήν κόπην και εξαλείφεται όπισθεν αύτης.

Έλθετε πρός με, θα σας αγαπήσω, θα άνακουφίσω τās λύ-πας σας, συμμεριζόμενος αύτάς, και θέλομεν κλαύσει όμοϋ, εάν μᾶς μένουν εισέτι δάκρυα να χύσωμεν.

και πρός τήν νεανικήν ήλικίαν μου, και πρός τήν πολιτικήν τότε κατάρτασιν του έθνους ήμῶν, ήν τó τότε κρατυνθέν πνεϋμα της φιλαρχίας και ιδιοτελείας έπλασσεν, έκμεταλευόμενον τήν εύπι-στίαν της άπείρου και εις πατριωτισμόν άκραιφνῇ ένθουσιώσης νεολαίας.

Έάν έν τῷ ήμετέρῳ περιοδικῷ, τῷ τιμῇν περιποιούντι εις τόν Πειραιᾶ, δημοσίευσιν του είρημένου διηγηματίου θεωρεΐτε άξίαν αύτου, δύνασθε να προβῆτε εις ταύτην.

Επὶ τῇ έλπίδι ότι έν τῷ μέλλοντι θέλετε μοι κάμει τήν τιμῇν να διαθέσητε σελίδα τινὰ του ήμετέρου περιοδικού εις πρωτότυπόν τι έργον μου, σας παρακαλῶ να δεχθῆτε μετὰ τών εύχαριστήσεών μου τούς έγκαρδίους άσπασμούς

του φίλου Σας

Ν. Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑ.